

 Knizky.sk

Herbert George Wells

**BRISERŮV
POKLAD**

**BRISHERŮV
POKLAD.**

HERBERT GEORGE WELLS

eknizky.sk

BRISHERŮV POKLAD. by eknizky.sk is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

BRISHERŮV POKLAD.	1

BRISHERŮV POKLAD.

Nemáte býti příliš starostliv, kdo bude vaší ženou,“ pravil Mr. Brisher, a v zadumání zatahal tučnou, křečovitě se chvějící rukou za řídký knír, který zakrývá jeho seschlou bradu.

„A to proto“ odvážil jsem se říci.

„Ano,“ pravil Mr. Brisher, se slavnostním světlem ve svých zkalených, šedých očích, kývaje výrazně hlavou a dýchaje alkohol důvěrně na mne. „To jsou příběhy, které na sobě jsem vyzkoušel — a mnohé, jak bych je mohl vypočísti v tomto městě — ale nikdo tak dosud neučinil — nikdo.“

Postřehl jsem zardělou jeho tvář, rovníkový její objem, hrdou nedbalost jeho obleku, a vypustil vzdech, abych si domyslí, že pro bezcennost žen musí a přeje si býti posledním svého rodu.

„Byl jsem veselý, mladý hoch, když jsem byl mladší,“ pravil Mr. Brisher. „Svou práci jsem zanedbával. Avšak byl jsem velmi starostlivý — velmi. A provedl jsem . .

Byl opřen o stůl ve výčepu a patrně přemýšlel o příčině mé domyšlivosti. Konečně dal jsem se obměkčiti jeho důvěrou.

„Byl jsem zasnouben jednou,“ řekl posléze, s okem, které vzpomínalo na stravu za několik haléřů.

„Tak blízko onomu?“

2 BRISHERŮV POKLAD.

Hleděl na mne. „Tak blízko onomu. Jest to pravda“ Pohlédl kolem, naklonil svou tvář k mé, snížil hlas a odehnal nesympatický svět nečistou rukou. „Není-li mrtva neb provdána s někým jiným neb něco podobného — jsem zasnouben dosud. Nyní,“ dotvrzoval, své tvrzení kýváním hlavy a posunky tváře. „Dosud,“ pravil, dokončuje němohru a vypukl v nestoudný smích, k mému překvapení. „J á !“

„Utekl jsem,“ vysvětloval dále, potahuje oční řasy. „Vrátil jsem se do svého domova.“

„To není všechno.“

„Stěží tomu uvěříte,“ pravil, „ale našel jsem poklad. Našel jsem značný poklad.“

Myslil jsem, že jest to ironie a neuvítal jsem toto snad s náležitým překvapením. „Ano,“ pravil, „našel jsem poklad. A šel jsem domů. Pravím vám, že bych mohl uvéstí vás v úžas tím, co se mně přihodilo.“ A na nějakou dobu uspokojil se s tím, opakuje, že našel poklad — a opustil jej.

Neměl jsem všedního výkřiku pro jeho příběh, ale stával jsem se pozorným k tělesným nedostatkům Mr. Brishera a hned na to provázal jsem jej zpět k jeho opustěné milence.

„Byla něžná dívka,“ pravil — poněkud smutně, pomyslíl jsem. „A úctyhodná.“

Nadzdvihl řasy oční a sůžil svá ústa k výrazu nejvyšší úcty — ne dle způsobu nás přistárlých mužů.

„Byla to dlouhá cesta odtud. Essex, vskutku. Poblíže

Colchesteru. Bylo to, když jsem přestal pracovat v Londýně — ve stavebním úřadě. Byl jsem veselý,

mladý hoch tehdy, mohu vám říci. Bez práce. Měl jsem nejlepší oděv, tak dobrý, jako kdokoliv. Měl jsem — c y l i n d r, rozumíte.“ Ruka Mr. Brishera zamířila nad jeho hlavu, k nekonečnosti, oznamujíc, že cylindr byl z nejvyšších. „Deštník — krásný deštník s rohovou rukojetí. Úspory. Velmi pečlivý jsem byl . . .“

Velmi vážný byl malou chvíli, v přemýšlení, k jakému všichni jednou dospějeme dříve nebo později, o zmizelé jasnosti mládí. Ale zdržel se, jak bývá ve výčepech, obvyklé morálky.

„Dozvěděl jsem se o ní od jinocha, který byl zasnouben s její sestrou. Byla právě v Londýně na krátkou dobu u tety, která měla obchod šunkami a masem. Tato teta byla velmi zvláštní — oni byli všichni zvláštní lidé, všichni jejich lidé byli — a nedovolili, aby její sestra šla na procházku s tímto dřevařem, leda s druhou sestrou, mé děvče to bylo a chodilo s nimi. Tak on mě k tomu přiměl, jaksi, aby netísnil se zástupem. Chodívali jsme na procházky v Battersea Parku, v neděli odpoledne. Já ve svém cylindru a on též ve svém; a děvčata — dobře — půvabná. Nebylo lidí mnoho v Battersea Parku, a proto byli jsme veselí. Nebyla, co byste nazýval kráskou, ale nesetkal jsem se nikdy s něžnějším děvčetem. Miloval jsem ji od počátku, dobrá — ačkoliv, pravím, kdo by nechtěl — milovala mě. Víte, jak jest to, nemusím se ptátí?“

Předstíral jsem, že ano.

4 BRISHERŮV POKLAD.

„A když tento jinoch oženil se s její sestrou — on a já byli jsme velcí přátelé — nezbyvalo, než abych odešel dolů do Colchesteru, nedaleko, kde ona žila. Přirozeně, že jsem byl představen těmto lidem, a dobrá, velmi brzo ona a já byli jsme zasnoubeni.“

Opakoval „zasnoubeni“.

„Žila doma se svým otcem a matkou, dobrá paní, ve velmi půvabném malém domku se zahradou — a značně vážení lidé to byli. Bohatými mohl jste je nazývati téměř. Byli majiteli svého vlastního domu. — získali jej od stavební společnosti a lacino, protože člověk, který měl jej před tím, byl zloděj a ve vězení — a měli kousek pronajatých polí a několik chalup a peníze půjčeny — vše půvabné a malé: bylo to, co byste nazval útulným a teplým. Pravím vám, byl jsem spokojen. Nábytek též. A co! Měli piano. Jane — její jméno bylo Jane — hrávala v neděli a hrála též velmi krásně. Nebyla pilná a já též ne, dle knihy nemohla by hráti . . .

„Mnohého večera jsme se sešli a zpívali písně, já a ona a rodina.

„Její otec byl dokonce předříkávačem v kostele. Mohl jste ho spatřiti v neděli, když zpíval za knězem a zanotoval nábožné písně. Měl zlaté brýle a hledíval přísně na vás, zatím co ze srdce zpíval — byl vždy hrdý, zpíval-li srdečně k Pánu — a když o n vycházel, vždy zástup lidí šel za ním — vždy. Byl to takový druh muže. A kráčeti za ním v jeho krásných, černých šatech — měl tvrdý klobouk — činilo mě zpravidla hrdým, že jsem byl zasnouben a s takovým

tchámem. A když přišlo léto, přišel jsem tam a zůstal u nich čtrnácte dnů.

„Nuže, víte, tam jsem měl jakési svědění,“ pravil Mr. Brisher. „Přáli jsme si sňatek, já a Jane, aby věci byly v pořádku. Ale on řekl, abych si nejprve opatřil přiměřené postavení. Následek toho bylo svědění. Proto, když odešel jsem k nim, toužil jsem dokázat, že jsem byl dobrý, užitečný jinoch. Co bych mohl vykonati a provésti, jest téměř všechno. Ne-li?“

Zahučel jsem souhlasně.

„A dole v kotlině jejich zahrady byla část nevzdělaná, divoká. Tak pravím k němu: ‚Proč máte zde úhor?‘ táži se. ‚Mohlo by to vyhlížeti krásně.‘

„Příliš mnoho nákladu,“ odpověděl.

„Ani penny,“ pravím. ‚Jsem mistr na úhory. Ponechte mi, abych sdělal jeden.‘ Vidíte, pomohl jsem svému bratrovi obdělati úhor v hostinské zahradě za jeho výčepem, tak jsem zvěděl, jak vykonati to správně. ‚Ponechte mě zdělati jeden,‘ pravím. ‚Jspu svátky, ale jsem takový člověk, nemám ničeho na práci,‘ pravím.

‚Udělám vám jeden dobře.‘ A jeden byl dlouhý a úzký, a řekl, že bych mohl jej zříditi.

„A to jest, jak jsem přišel na poklad.“

„Jaký poklad?“ tázal jsem se.

„Nu,“ pravil Mr. Brisher. „poklad, o kterém vám pravím, byl příčinou, že nikdy jsem se neoženil.“

„Co! — poklad — vykopaný?“

„Ano — zakopané bohatství — nález pokladu. Získal

6 BRISHERŮV POKLAD.

jsem jej z půdy. Co jsem vám stále říkal — značný poklad . . .“ Hleděl na mne s neobyčejnou nevážností.

„Nebyl více než stopu hluboko, ani ne, zejména jeho horní část,“ pravil. „Byl jsem velmi žízniv, než jsem přišel na jeho hranu.“

„Pokračujte,“ pravil jsem. „Nerozuměl jsem vám.“

„Nuže! Hned na to měl jsem skříňku a věděl jsem, že to byl poklad. Jakýsi pud tak mně pravil. Zdá se mně, že něco volá vedle mne — ‚Nyní jest tvá příhodná chvíle — polož hluboko.‘ Jest to šťastná náhoda, že jsem znal zákony o nálezech pokladu, aneb byl bych to řekl zde neb onde. Myslím, že znáte — — ?“

„Koruna jej dostane,“ řekl, „vše, až na jedno per cent. Pokračujte. Jest to hanba. Co jste učinil?“

„Neotvíral jsem horní část skříňky. Nebyl nikdo v zahradě aneb kolem. Jane pomáhala své matce v domě. By 1 jsem pobouřen — pravím vám. Zkoušel jsem zámek a udeřil jsem prudce do závory. Skříň se otevřela. Stříbrné mince! Lesknoucí se. Trásl jsem se, když jsem je spatřil. A hned pak — ať přijdu do nebe, nešel-li metař kolem zadní části domu. Téměř mé srdce ochuravělo při myšlence, jaký pošetilec jsem byl, že jsem ukazoval tyto peníze. A hned na to slyšel jsem člověka u nejbližších dveří — měl též prázdno o svátcích — viděl jsem, že namáčí hrách. Vyhlédl jen oknem!“

„Co jste učinil?“

„Přirazil jsem víko znova a pokryl je zemí, s rychlostí blesku a kopal jsem dále, asi yard od toho místa — jako

šílený. A má tvář, abych tak řekl, smála se mimoděk, až měl jsem poklad ukrytý. Pravím vám, že jsem byl převelice polekán nad svým štěstím. A přemýšlel jsem, že musím jej mítí blízko, a to bylo vše. ‚Poklad,‘ šeptal jsem stále k sobě, ‚poklad,‘ a ‚sta liber, sta, sta liber‘. Tak podobně šeptal jsem k sobě a kopal jsem jako v plamenech. Zdálo se mi, že skříňka pravidelně vyčnívá a se ukazuje, jako vaše nohy pod pokrývkami postele, a šel jsem a položil jsem všechnu zem, kterou jsem vykopal z jámy úhoru a stlačil jsem ji na její hoření část. B y 1 jsem v potu. A uprostřed toho všeho, kolébal se její otec ven. Neřekl mi ničeho, jen stál za mnou a hleděl, ale Jane řekla mně potom, když vešel do domu, že řekl; ‚Tamto jest vaše zevlounství,‘ — vždy nazýval mě zevlounem jaksi — ‚ví konečně, jak ukázati záda k tomu.‘ Zdálo se, že jej to dojmulo.“

„Jak dlouhá byla skříňka?“ tázal jsem se pojednou.

„Jak dlouhá?“ tázal se Mr. Brisher.

„Ano — do délky?“

„O! asi tak — přibližně tak.“ Mr. Brisher označil střední velikost zavazadla.

„Plná?“ táži se.

„Plná stříbrných mincí — polo-korun, myslím.“

„Nuže!“ křičel jsem, „co znamenala by — sta liber?“ „Tisíce,“ pravil Mr. Brisher, s jakýmsi smutným chladem. „Spočítal jsem je.“

„A jak se tam dostaly?“

„Vše co vím, jest, že jsem je našel. Co jsem časem si pomyslil, bylo toto. Člověk, který byl majetníkem před

8 BRISHERŮV POKLAD.

jejím otcem, byl velký a drzý zloděj. Co byste nazval zločincem vysoké třídy. Míval malý vozík — jako Peace měl.“ Mr. Brisher uvažoval o nesnázích při svém vypravování a zakotvil ve složité pomlčce. „Nevím, neřekl-li jsem vám, že to byl zlodějův dům, než náležel otci mého děvčete, a věděl jsem, že oloupil jednou vlak s hlavními zásilkami, věděl jsem o tom. Zdálo se, že —“

„To jest zcela možno,“ pravil jsem. „Ale co jste učinil?“

„Potil jsem se,“ pravil Mr. Brisher. „Pravidelný pot smáčel mé tělo. Celého onoho rána,“ pravil Mr. Brisher, „byl jsem u pokladu, předstíraje, že chci dodělati tento úhor a přemýšleje, co bych si počal. Byl bych snad o tom pověděl jejímu otci, jedině pochyboval jsem o jeho počestnosti — bál jsem se poněkud, že by mne oloupil a udal to úřadům — a kromě toho, bylo mým úmyslem oženiti se do této rodiny a proto domníval jsem se, že by bylo lepší, kdyby se tak stalo mým přičiněním. Dostaň se do lepšího postavení, jinak řečeno. Dobře, tři dny svátků měl jsem před sebou, takže nebylo spěchu; a tak přikryl jsem jej, kopal dále a pokoušel jsem se vyzkoumati, jak bych poklad sobě zabezpečil. Avšak nemohl jsem.“

„Přemýšlel jsem,“ pravil Mr. Brisher, „a přemýšlel. Jednou docela jsem byl v pochybnostech, zdali jsem jej viděl aneb ne a šel jsem k němu a měl jsem jej opět neodkrytý, právě když její matka vyšla, aby pověsila něco prádla, které vyprala. Opět skoky! Potom jsem právě uvažoval, že bych měl přivésti někoho ještě k němu, když

Jane přijde mně povědět, že oběd jest hotov. Budete ho potřebovati, pravila, „vidím celou jámu, kterou jsem vykopal.“

„Byl jsem zcela omráčen po celý oběd, přemýšleje, není-li onen člověk v nej bližších dveřích nad zdí a neplní-li své kapsy. Ale odpoledne značně ulehčilo se mně v mysli — připadalo mi, že poklad tam byl tak dlouho, a že bylo zcela jisto, že tam setrvá ještě o něco déle a pokusil jsem se rozpřísti poněkud rozhovor, abych vylákal starého muže a viděl, co o n soudil o nálezu pokladu.“

Mr. Brisher zamlčel se a dával na jevo, že tato vzpomínka jej baví.

„Starý muž byl hlupec,“ pravil, „obyčejný hlupec.“ „Cože?“ táži se, „co“

„Bylo to asi takto,“ vysvětloval Mr. Brisher, položiv přátelskou ruku na mé rámě a dýchaje do mé tváře, aby mne ochladil. „Jen, abych jej vylákal, vypravoval jsem mu příběh o člověku, předstíraje, že jej znám, víte — který našel sovereign ve svrchníku vypůjčeném. Pravil jsem, že si jej ponechal, ale tázal jsem se, že nejsem si jist, zdali to bylo správné nebo ne. A pak starý muž odpověděl. Pane! on dovolil mně, abych si jej ponechal!“ Mr. Brisher tvářil se neupřímně. „Byl, dobře co byste nazval polohrubým a urážlivým. Pravil, že to byl druh přítele, jakého přirozeně očekává, že mám. Pravil, že toto přirozeně očekával od přítele nepracujícího poběhlíka, který bavil se s dcerami, které jemu nenáležely. Nemohl bych říci, co vše mi řekl. Pokračoval velice urážlivě. Vstal jsem a přiblížil jsem se k

10 BRISHERŮV POKLAD.

němu, abych jej vyvedl ven. „Nechtěl byste si ponechati půl sovereignu, kdybyste jej našel na ulici?“ táži se. „Ovšem že nikoliv,“ praví, „ovšem že nikoliv.“ „Nu! ani kdybyste našel jej jako ztracený poklad?“ „Mladý muži,1 praví, Jest vyšší úřad než můj — vrať císaři — jak to zní? Ano. Dobře, přinesl mně to. Usedl si na postel s biblí, tak zvláštní byl starý muž. A tak pokračoval. Ušetřil mi takových narážek, že jsem nemohl to snést. Slíbil jsem Jane, že nebudu mu je vraceti, ale toto bylo trochu příliš tučné. Já — já dávám jemu . . .“

Mr. Brisher s přispěním záhadných posunků pokoušel se mě přesvědčiti, že tento důvod byl nejlepší, ale věděl jsem lépe.

„Vyšel jsem konečně rozhněván. Ale teprve, když jsem byl úplně jist, že vyzdvihnu poklad sám. Jediná věc, která mne zdržovala, byla myšlenka, jak bych peníze vybral, když jsem je měl v . . .“

Pak byla dlouhá přestávka.

„Nyní sotva asi tomu věříte, ale celé ony tři dny neměl jsem příležitosti jíti k požehnanému pokladu, nikdy jsem nevzal z něho ani půlkoruny. Tam bylo vždy Něco — vždy.

„Hroznější věc nelze si představit,“ pravil Mr. Brisher. „Nalézti poklad není velká příhoda. Ale získati jej. Nemyslím, že bych spal s okem zavřeným za těchto nocí, kdy jsem jej chtěl vzíti, co bych měl s ním počíti, jak bych to měl vysvětliti. Učinil mne značně nemocným. A každého dne byl jsem tak tupý, že Jane stále na mne se

hněvala. „Nejste týž hoch, jakým jste býval v Londýně,“ říkala několikráte. Snažil jsem se to svěsti na jejího otce a jeho narážky, než bohudík, věděla to zcela dobře. Co zajisté si pomyslíla, než, že jiná dívka vloudila se v mou mysl! Řekl jsem, že to není pravda. Dobře, pohádali jsme se poněkud. Ale byl jsem tak upoután k pokladu, že jsem ani dost málo nepomýšlel na to, co pravila.

„Konečně vymyslíl jsem jakýsi plán. Byl jsem vždy dosti dobrý v uvažování, ačkoliv odnáseti není příliš mým odborem. Promyslíl jsem vše a uspořádal plán. Nejprve zamýšlel jsem naplniti všechny své kapsy těmito půlkorunami — nu — a potom jak budu vypravovati.

„Dospěl jsem tedy k tomu náhledu, že není pomýšlení, abych vybral poklad ve dne, tak čekal jsem do noci, než jsem chtěl jíti, a pak, když vše bylo klidno, vstal jsem a vyplížil se k zadním dveřím, zamýšleje naplniti své kapsy. Co musím činiti v přístěnku, než upadnouti přes plný džbán? Její otec vstane s ručnicí — lehce spal její otec a velmi byl podezřívavý — a byl jsem to já: vysvětlil jsem mu, že jsem šel dolů k pumpě pro vodu, protože má voda ve sklenici byla špatná. Nedal mi uniknouti bez jedné narážky neb dvou za tento kousek, „vy ležte, pomocníku zlodějů.“

„A chcete říci“ počal jsem.

„Sečkejte okamžik,“ pravil Mr. Brisher. „Pravím, že učinil jsem plán. Ona událost překazila jej poněkud, ale nikterak nepřerušila celý záměr. Šel jsem a dokonal úhor následujícího dne, jako by nebylo „narážky“ na světě;

12 BRISHERŮV POKLAD.

cementoval jsem mezi kameny, posázel jsem zelenými keři a vše ostatní. Zasadil jsem zelený keř, abych věděl, kde byla skříňka. Všichni přišli a prohlíželi vše a pravili, jak krásné to bylo — i on sám byl poněkud přívětivější, a vše, co řekl, bylo: „Jest mi líto, že nemůžete vždy takto pracovati, abyste mohl dostati něco stálého k práci,“ praví.

„Ano,“ pravil jsem — nemohl jsem si pomoci — „Vložil jsem los do tohoto úhoru,“ pravím, totiž podobný pokladu. „Vložil jsem los do tohoto úhoru“ — myslil jsem totiž “

„Vidím,“ pravil jsem, neboť Mr. Brisher rád obšírně mluví o svých žertech.

„On však nikoliv,“ pravil Mr. Brisher. „Ani potom, nikdy.“

„Nicméně — když vše bylo dokončeno, odebral jsem se do Londýna . . . odebral jsem se do Londýna . . .“

Přestávka.

„Jenom, že nešel jsem do žádného Londýna,“ pravil Mr. Brisher, s náhlou živostí, vnořuje svou tvář do mé. „Žádný strach! Co myslíte?

„Nešel jsem dále než do Colchesteru — ani yard.

„Nechal jsem rýč právě tam, kde bych jej mohl nalézt. Měl jsem vše dobře promyšleno. Pronajal jsem malý vozík v Colchesteru, předstíraje, že si přeji jeti do Ipswichu a býti tam přes noc a vrátiti se zpět druhého dne, a muž, který jej půjčil, přiměl mne, abych zanechal ihned zaň dva sovereigny a vyjel jsem.

„Nejel jsem ani do Ipswichu.

„O půlnoci kůň s vozíkem byl zastaven na malé cestě, která běžela kolem domku, kde žil on — ani ne šedesát yardů odtud — a byl jsem u něho jako dobrý běhoun. Byla to vhodná noc pro takové zábavy — zatažená obloha — ale bylo poněkud příliš horko, a kolem po celém nebi byly letní blesky a hned na to hromobití. Mraky se snížily. První velké kapky dopadaly se crkotem, pak velký déšť. Sevřel jsem pevně svůj šat. Zaklepal jsem na skříň — nezdálo se mi ani, že by starý muž mohl slyšeti. Nedbal jsem ani, abych pokračoval tiše, pracuje s rýčem, a hřmění a blesk zdály se mne rozčilovati. Nevím ani, zdali jsem nezpíval. Byl jsem tak tvrdou prací zabrán, že jsem zapomněl na hromobití, koně a povoz. Nesmírně rychle ukazovala se skříňka, a ulekl jsem se, pozdvihuje ji . .

„Těžká?“ táži se.

„Nemohl jsem jí ani pozdvihnouti ani utéci. Byl jsem nemocen. Nikdy bych na to nepomyslel. Stal jsem se zcela divým — pravím vám a proklínal jsem. Byl jsem jaksi zuřivý. Nepomýšlel jsem, abych vzal něco z peněz, jako před minutou, ale i pak nemohl jsem vzít peníze, poněvadž pozbyl bych povozu. Nadzdvihl jsem jeden kraj v jakési zuřivosti, a na celém prostoru ozval se strašlivý hluk. Zcela jasný cinkot stříbra. A pak na pravo na pahorcích, blesk! Blýskavice jako ve dne! a zadní dveře byly otevřeny a starý muž šel dolů do zahrady se svou lesknoucí se starou puškou. Nebyl odtud ani sto yardů!

„Pravím vám, byl jsem takto zaskočen — nemyslel jsem na to, co konám. Neustal jsem ani na okamžik — ani

14 BRISHERŮV POKLAD.

svých kapes jsem nenaplnil. Přešel jsem zeď jako střela a běžel jsem v jednu asi hodinu v noci k povozu, nadávaje a proklínaje v běhu. Bvl jsem ve stavu . . .

„A věříte-li mně, když jsem přišel k místu, kde zanechal jsem koně a povoz, byly ty tam. Když jsem spatřil toto, ani nadávky mi nezbylo. Tančil jsem na trávě, a když jsem se do syta vytančil, vydal jsem se na cestu do Londýna . . . Byl jsem zničen.“

Mr. Brisher zadumal se v přestávce. „Byl jsem zničen,“ opakoval, velmi hořce.

„A pak?“ tázal jsem se.

„To jest vše,“ pravil Mr. Brisher.

„Nevrátil jste se zpět?“

„Ani pomyslení. Měl jsem dosti onoho lesknoucího se pokladu, na vždy a na chvíli. Kromě toho, nevěděl jsem, co se přihodilo lidem, kteří zmocnili se pokladu. Vydal jsem se na cestu do Londýna.“

„A nikdy jste se nevrátil?“

„Nikdy.“

„Ale pro Jane? Nepsal jste?“

„Třikráte, jako když lovím ryby. Ale žádná odpověď. Rozešli jsme se částečně, poněvadž byla žárliva. Než nemohl jsem určitě vysvětliti, co to znamenalo.“

„Nevěděl jsem, co počítí, Nevěděl jsem ani, zdali starý muž věděl, že jsem to byl já. Pročítal jsem neustále časopisy, abych zvěděl, zdali nevzdá se svého pokladu ve prospěch Koruny, ježto neměl jsem pochybnosti, že uváží, jak váženým vždy byl.“

„A učinil tak?“

Mr. Brisher stáhl svá ústa a pohnul zvolna hlavou se strany na stranu. „Ne on,“ pravil.

„Jane byla něžná dívka,“ pravil, „a velice něžná, rozumíte, snad jen žárlivá, a nevím naprosto, zdali bych nemohl zpět jíti k ní, po nějaké době. Domníval jsem se, nevzdal-li se pokladu, mohl bych míti na něho velký vliv . . . Dobře, jednoho dne rozhlížím se jako obyčejně Colchesterem — a tam viděl jsem jeho jméno. Jaký jest to malíř pokojů, uvažuji.“

„Nemohl jsem se přesvědčiti.“

Hlas Mr. Brishera klesal v šepot a ještě jednou mluvil za svou rukou. Jeho chování rozlilo se v upřímnou radost. „Vydávání padělaných peněz,“ pravil. „Padělané peníze!“

„Nechcete přece říci?“

„Ano — to. Zlé. Velmi vleklý případ to byl. Ale chytili jej, ač třásl se po celém těle a vymlouval se. Našli, že je udal! — asi dvanácte nepravých půlkorun.“

„A vy jste ne?“

„Ani pomyslení. A nepomohlo mu příliš mnoho, říkal-li, že jest to nalezený poklad.“